Εἴχομεν ἀναγράψει καὶ πάλιν, ὅτι παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον νὰ μειώνωνται τὰ δρομολόγια τῶν ἀστικῶν λεωφορείων μεταξὺ 8—10 μ. μ. Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν ὥραν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα κίνησις.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Προκαλεῖ ἀνησυχίαν ἡ παρατηρουμένη ἔξαρσις τῶν πυρκαϊῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὰς δασικὰς ἐκτάσεις τοῦ νομοῦ. Οἱ ὑπεύθυνοι νὰ λάβουν τὰ προσήκοντα αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν δραστῶν.

ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Τὸ χρονικὸν τοῦ Μορέως εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν

Μία ἐργασία ἱστορικῆς σημασίας

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΩΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΦΩΣ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΚΤΟΡΑ ΛΟΥΡΙΕΡ

Τὴν ἄνοιξιν τοῦ ἔτους 1204, οἱ Ἱπποται τῆς Δ΄ Σταυροφορίας εὑρέθησαν κυρίαρχοι τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Αὐτοκράτωρ των ἐξελέγη ὁ κόμης Βαλδουῖνος, ἐνῷ αἱ περιοχαὶ τῆς Μ. Ἀσίας καὶ Μακεδονίας διεμοιράσθησαν μεταξὺ τοῦ Βονιφατίου καὶ τοῦ Βενετοῦ Μοροζίνη.

Ἕνας ἀριθμὸς Φράγκων, Βουργουνδῶν καὶ Γάλλων Ἱπποτῶν εἶχεν, ἐν τῷ μεταξύ, ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον καὶ τὰς νήσους, ὅπου ἵδρυσαν διαφόρους ἡγεμονίας. Ἡ κυριωτέρα ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ τοῦ Μορέως, ἡ ὁποία ἱδρύθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τῶν Βιλλαρδουΐνων. Ἡ ἱστορία τῶν 250 χρόνων ἐπιβιώσεώς του ἀναγράφεται εἰς τὰ λεγόμενα Χρονικὰ τοῦ Μορέως, μίαν σειρὰν κειμένων, γραφέντων εἰς τέσσαρας γλώσσας: Δημώδη Ἑλληνικήν, Γαλλικήν, Ἰταλικὴν καὶ Ἀραγωνικήν. Τὸ πρωτότυπον ἀπωλέσθη πρὶν ἀναγνωρισθῇ ἡ ταὐτότης τοῦ συγγραφέως του. Περὶ τῆς χρονολογίας συντάξεως τῶν τεσσάρων ἀναφερθέντων κειμένων, τοῦ συγγραφέως ἑκάστου καί, ἰδίως, περὶ τῆς ἀρχικῆς προελεύσεως τῶν χρονικῶν ἔχουν δοθῆ διαφορετικαὶ ἐξηγήσεις καὶ γνῶμαι.

Τῶν ἀποδείξεων μὴ ὑπαρχουσῶν, οἱ ἱστορικοὶ ἐβασίσθησαν εἰς τὰς ἐνδείξεις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐθνικότητος τοῦ ἀρχικοῦ συγγραφέως. Μέχρις ἀκόμη σήμερον, αἱ γνῶμαι διχάζονται. Τὸ ἀναγνωριζόμενον γεγονὸς ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ διατύπωσις τοῦ χρονικοῦ εἶναι ἡ περιγραφικωτέρα καὶ λεπτομερεστέρα τῶν ὑπολοίπων τριῶν.

Ἀπὸ τὴν ἁπλότητα καὶ χάριν τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου παρακινηθεὶς ὁ καθηγητὴς Λούριερ ἀνέλαβε νὰ μεταφράσῃ τὸ χρονικὸν εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἐγένετο μία τοιαύτη προσπάθεια ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου.

Ὁ δρ Λούριερ ἐγεννήθη εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μασσαχουσέττης ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα. Ἔλαβε τὸ πτυχίον τοῦ δόκτορος τῆς Ἱστορίας ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας, ὅπου εἰδικεύθη εἰς τὴν Μεσαιωνικὴν Ἱστορίαν. Ἐδίδαξεν εἰς τὸ ἀνώτερῳ ἵδρυμα καὶ εἰς τὸ περίφημον «Πρίνστον». Ἀκολούθως, μετεκινήθη εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου ἀνέλαβε χρέη καθηγητοῦ Ἱστορίας καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Παίης Κόλλετζ. Ὁ δρ Λούριερ ἔχει ἐπανειλημμένως δώσει διαλέξεις εἰς συνεδριάσεις τῆς ΑΧΕΠΑ, κατὰ τὸ θέρος δὲ τοῦ 1963 ἐπεσκέφθη τὰς Πάτρας. Λόγῳ τῆς εἰδικότητός του καὶ λόγῳ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁμιλεῖ, πλὴν τῆς ἀγγλικῆς, τὴν γαλλικήν, Ἰταλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ γνῶμαι του διὰ τὰ χρονικὰ ἔχουν ἰδιαιτέραν βαρύτητα.

Πρωτίστη φροντίς του ἦτο νὰ διατηρήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου: Ἁπλότητα γλώσσης καὶ ἐκφράσεως («Θὰ σοῦ πῶ μιὰ μεγάλη ἱστορία, κἠ' ἂν θέλης νὰ μ' ἀκούσῃς, ἐλπίζω νὰ σ' ἀρέσῃ» — «Γιατί νὰ στὰ πολυλέω, ἀφοῦ, ἴσως, βαρεθῆς;»). Μιὰ εἰσαγωγὴ πρὸ τῆς μεταφράσεως, κατατοπίζει ἱστορικῶς τὸν ἀναγνώστην, δίδουσα μίαν συνοπτικὴν εἰκόνα τῆς τότε καταστάσεως. Ἡ διήγησις τοῦ χρονικοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἄνισα μέρη: Πρῶτον, τὸ προοίμιον, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται μὲ τὴν Α΄ Σταυροφορίαν καὶ τὴν Λατινικὴν ἐπικρατείαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καί, δεύτερον, τὸ κύριον μέρος, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὴν κατάκτησιν τοῦ Μορέως ὑπὸ τῶν Φράγκων καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῶν δύο Γοδεφρείδων Βιλλαρδουΐνων, πατρὸς καὶ υἱοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶναι αἱ κεντρικαὶ φυσιογνωμίαι τῆς ἀφηγήσεως.

Τὸ ἔτος 1292 σταματοῦν τὰ χρονικὰ τοῦ Μορέως, Ἰταλικὴ καὶ ἑλληνικὴ διατύπωσις. Τὸ γαλλικὸν ἐξακολουθεῖ τὴν διήγησίν του μέχρι τοῦ ἔτους 1333 καὶ τὸ ἀραγωνικὸν μέχρι τοῦ 1377.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΛΟΥΡΙΕΡ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Μὲ τὸν κ. Λούριερ συνηντήθημεν πρὸ ἡμερῶν καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἀγάπην του διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συζήτησις περιῆλθεν εἰς τὸ πρόβλημα τοῦ πρωτοτύπου τῶν χρονικῶν:

—Ποῖος, νομίζετε, συνέταξε τὸ χρονικὸν καὶ εἰς ποίαν γλῶσσαν;

—Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι τὸ πρωτότυπον ἐγράφη εἰς τὴν γαλλικήν. Ἡ κυριωτέρα ἔνδειξις εἶναι τὸ ὕφος καὶ ὁ ὅλος τρόπος ἐκφράσεως τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος, πιθανώτατα, ἦτο Φράγκος νομικός. Ἡ ἑλληνικὴ διατύπωσις εἶναι μία ἐπεκτεταμένη καὶ πομπώδης μετάφρασις, γενομένη εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ἐράρδου Μαύρου, ἡγεμόνος τῆς Ἀρκαδίας.

—Ποία εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀξία τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου;

—Ὡς ἱστορικὴ ἀφήγησις, τὸ Ἑλληνικὸν Χρονικὸν παρουσιάζει πολλὰ τρωτά. Μερικὰ του μέρη εἶναι τελείως λανθασμένα καὶ ἄλλα ἀπελπιστικῶς συγκεχυμένα. Ἐν τούτοις, ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως, εἶναι σπουδαιότατον, διότι ἡ ἐξαιρετικὴ του γλαφυρότης περιγράφει κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον τὸν κατὰ τὸν 13ο αἰῶνα ἐπικρατοῦντα φεουδαλισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ τὰς σχέσεις τῶν Φράγκων πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Λογοτεχνικῶς δὲ κρινόμενον, ἦτο ἡ πρώτη ἔνδειξις τῆς μεταβατικῆς περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν εἰς τὴν νέαν.

—Μεταφράζων τὸ χρονικὸν τοῦ Μορέως ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν, τί ἰδιαίτερως προσεπαθήσατε νὰ ἐπιτύχετε;

—Νὰ βοηθήσω τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀντιληφθῇ τὸ χρονικὸν ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερον. Τοῦτο προσεπάθησα νὰ τὸ κάμω μέσῳ δύο τρόπων: Τῶν συνεχῶν ὑποσημειώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπεξηγοῦν καὶ διασαφηνίζουν τοὺς πολυπληθεῖς χαρακτῆρας καὶ τοποθεσίας, καί, δεύτερον, τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβοῦς μεταφράσεως, ἡ ὁποία μόνον ἔτσι ἀνταναklᾷ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Μεσαίωνος.

—Ὁ κάθε ἀναγνώστης σας βλέπει, ὅτι ἐκάματε μίαν ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν. Ἰδιαίτερα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τὸ βιβλίον σας ἔχει εὔλογον ἀπήχησιν.

—Εὐχαριστῶ. Παρακαλῶ, μεταβιβάσατε τοὺς χαιρετισμούς μου εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μου τῶν Πατρῶν.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Λούριερ εἶναι «The Chronicle of Morea». Ἡ ἐκτύπωσίς του ἐγένετο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Κολούμπια τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΔΗΜ. ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑΣ
Νέα Ὑόρκη

Ο ΠΑΤΗΡ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΗΡΩΪΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ

Εὐλαβικὴ ἡ μνήμη στέκεται μπροστὰ στὴν ἱερὴ μορφὴ τοῦ πατρὸς Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

Πενθηφοροῦσα ἡ Πατραϊκὴ κοινωνία, μὲ τὶς στοργικὲς ἐκδηλώσεις τῶν ἀφωσιωμένων του καὶ τοὺς ἐξοδίους ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀπηύθυνε τὸ «ὕστατο χαῖρε».

Ἀλλά, πρὶν ἀποσυρθῇ στοὺς καινούργιους κόσμους, ἄφησε τὴν φωτεινὴ νεφέλη τοῦ παραδείγματος νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ φωτίζῃ τοὺς συνεχιστές. Γιατί, ἂν ὁ ἀμητὸς τοῦ πνευματικοῦ του ἀγροῦ θὰ εἶναι γι' αὐτὸν ἡ ἀπολογία μπροστὰ στὸ φοβερὸ δικαστήριο τοῦ Κριτοῦ, ποὺ θὰ τοῦ χαρίσῃ εὐδαίμονα τὴν Ἀθανασία, τὸ παράδειγμα καὶ ἡ παράδοσις, ποὺ μᾶς ἄφησε, θὰ τοῦ χαρίσῃ λαμπρὰ καὶ ἀθάνατο ὑστεροφημία.

Γιατί, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἐπιτελεσθεῖσα δημιουργία, δὲν θὰ εἴπῃ ὑπερβολές. Ζῶν μέσα σὲ ἐποχὲς ἀπιθάνων μετασχηματισμῶν καὶ συσχηματισμῶν, μέσα σὲ πρωτοφανεῖς μεταρρυθμοὺς τῆς Ἱστορίας, στὰ 87 χρόνια τῆς πολυκυμάντου ζωῆς του, ὁ π. Γερβάσιος κατέθετε συνεχῶς, ἀδιαλείπτως καὶ ἀνενδότως, ἀκεραία, σαφῆ, ἀπαραχάρακτο, δυνατὴ τὴν μαρτυρία, ποὺ κατέθεσεν ὁ προφήτης Ἠλίας: «Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων».

Μὲ διαρκῶς ἀνακαινιζομένην ὡς ἀετοῦ τὴν νεότητά του, ὁ θαλερὸς πρεσβύτης ἔζη σ' ἕνα συνεχῆ πολυμέτωπο ἀγῶνα. Στὸ πρόσωπό του ἐγνωρίσαμε τὸν ἀνυποχώρητο καὶ ἀδιάλλακτο μαχητὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ ἀφιέρωσε τὴ ζωή του στὴν θαρραλέα ἀντίστασι κατὰ τοῦ ἀρνητικοῦ κύματος, τὸν Χριστοκίνητο οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, τὸν πνευματοκίνητο ὁδηγὸ καὶ ἡγέτη, τὸν ἐμπνευσμένο ἱεραπόστολο, τὸν θεμελιωτὴ καὶ πρωτεργάτη πνευματικῶν ἱδρυμάτων, ποὺ ἀπ' αὐτὸν κατευθυνόμενα, ἔζησα καὶ ἠνδρώθησαν, χάρις στὶς ἄοκνες φροντίδες καὶ τοὺς πόνους του, καὶ παρέχουν σήμερα τὸ θάλπος τῆς χριστιανικῆς παραμυθίας καὶ παρακλήσεως στοὺς «κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους», τὸν ἀριστοτέχνη, τέλος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐπιεικείας.

Ἕνα, πάντως, σημεῖο ἀπὸ τὸν θρῦλο τῆς ζωῆς του κρατᾷ τὴν προσοχή μας σήμερα στὸ σύντομο σημείωμα: Ἡ καλλιέργεια τοῦ ἡρωϊκοῦ φρονήματος! Θούριο στὸ στόμα του ὁ πύρινος λόγος τοῦ Παύλου «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλῖψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... Πέπεισμαι γάρ, ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». Καὶ τὸ ἡρωϊκὸ αὐτὸ φρόνημα μετέδιδε στὴ γενεὰ τῶν ἐπιζητούντων τὸν Κύριο, ποὺ τὸν ἠκολούθει. Δὲν ἄντεχε στὸ τέλμα. Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ στὸν κάμπο, στὸν εὔκρατο κλίμα ζωῆς, στὴν φτηνὴ εὐδαιμονία τῆς καθημερινότητος. Γιὰ τὸ ζωογόνο ψήλωμα καλοῦσε. Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ αὐτοματισμό, τὴν σκοπιμοθηρία καὶ τὴν ρομποτοποίησι ἤθελε τοὺς ἀφωσιωμένους τῆς θρησκείας. Γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ ἀρετή, ἐχρειάζετο εἰδικὸ κλῖμα. Τὸ «κλῖμα» τῆς πάλης, τοῦ ἀγῶνος. Ἤθελε πιστούς, ἱκανοὺς νὰ ἀντιμετωπίσουν ὄχι μόνο τὴν ἀπειλοῦσα θύελλα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποχαυνοῦσα καὶ ἀπονεκροῦσα γαλήνη. Ἀπὸ τὸ «γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου» ἐπυρακτώνετο καὶ μὲ αὐτὸ ἐπυράκτωνε. Ἐπυρπολεῖτο καὶ ἐπυρπολοῦσε. Ἐνεπνέετο καὶ ἐνέπνεε!

Μᾶς ἔφυγε γιὰ τὴν ἄληκτο αἰωνιότητα σὲ καιροὺς δυσκόλους, τραχεῖς σὲ αἴσθημα καὶ στείρους σὲ εὐγενικοὺς ὁραματισμούς, ποὺ τὰ καρδιάλωτα θέλγητρα τοῦ κόσμου δημιουργοῦν ψυχικὴ ἀτονία καὶ ἄτολμο ἀδράνεια. Μᾶς παρηγορεί, ὅμως, τὸ γεγονός, ὅτι μᾶς ἄφησε ἔργο καὶ παράδοσι, ποὺ ἀπέθηκε ἀνεξίτηλο τὴν σφραγῖδα τῆς ζωῆς του. Καί, πρὸ παντός, παράδειγμα παλμώδους καὶ ἡρωϊκῆς ζωῆς, πάντοτε παρορμητικὴς γιὰ τοὺς ἐπερχομένους.

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΩ ΟΤΙ

Συνεχίζων ἐπὶ ὀκταετίαν ὡς ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἀπόλλων Πατρῶν» γνωστοποιῶ πρὸς τοὺς κ.κ. μέλη Διοικήσεως, ἀθλητὰς καὶ φιλάθλους τοῦ Σωματείου «Ἀπόλλων Πατρῶν» ὡς καὶ ἀθλητὰς καὶ φιλάθλους τῶν ὑπολοίπων σωματείων ὅτι τὴν 31ην Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 6 μ.μ. τελεσθήσονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοσυσταθέντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γερμανοῦ 44 καταστήματος νεωτερισμῶν τῆς ἑταιρείας Ἀλεξόπουλος — Γιαννόπουλος καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως διὰ τῆς παρουσίας σας τιμήσετε ταῦτα.

Μετὰ τιμῆς
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΤΙΝΟΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΛΕΞ. Λ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΥ ΡΑΔΙΟΛΟΓΟΥ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΝΤΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΓΕΝ. ΚΡΑΤ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 17 (ΠΛ. ΟΛΓΑΣ), ΤΗΛ. 63—10
●
ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΕΤΡΑΒΑΛΒΙΔΙΚΟ
ΜΕΤΑ ΤΟΜΟΓΡΑΦΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟ 1964

ΠΡΟΟΔΟΙ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων κ. Ἰωάννης Ἠλιόπουλος

JACKSONVILLE, FLA.— Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ ξενύχτια, κόπους καὶ ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης καὶ ἀνωτέρας σπουδάς, ποὺ παρηκολούθησε μὲ ἡρωϊκὰς προσπαθείας, ἀπεφοίτησε τὴν 7ην Ἰουνίου ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου Τάμπας, Φλώριδας, ὁ νεαρὸς κ. Ἰωάννης Ἠλιόπουλος, διαπρέψας εἰς ὅλα τὰ μαθήματά του, ὡς BACHELOR OF SCIENCE IN CHEMISTRY. Ὁ νέος μας ἐπιστήμων εἶναι μία ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία, θρέμμα καλῆς καὶ εὐϋπολήπτου οἰκογενείας, υἱὸς τοῦ κ. Βασιλείου καὶ κ. Διονυσίας Ἠλιοπούλου, ἐκ Πατρῶν, προσελκύει δὲ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, ἅμα τῇ γνωριμίᾳ. Ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν τὸ 1958 καὶ ἀμέσως εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν JACKSONVILLE, FLA UNIVERSITY, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θείου του κ. Ἀθανασίου Χριστοπούλου, ὅστις καὶ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐδῶ ἄφιξίν του, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε μὲ τὸ DEGREE OF ARTS. Ἔλαβε τὰ συγχαρητήρια καὶ BEST WISHES τῶν καθηγητῶν του, καθὼς καὶ πολλῶν φίλων καὶ γνωστῶν, ὡς καὶ τοῦ κ. Χρ. Πούλου, ἐκ Τζάκσονβιλ.

Ἔχει καὶ ἀδελφὸν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἰλλινόϊ, τὸν ὀδοντίατρον κ. Γεώργιον Ἠλιόπουλον, ὅστις ἀποπερατώνει τὰς σπουδάς του καὶ εἰς τὴν ὀρθοδοντικὴν καὶ ἀπόφοιτον τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Θερμὰ συγχαρητήρια καὶ καλὴν σταδιοδρομίαν εἰς τὸν νέον μας ἐπιστήμονα.

Σ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

30—8—64 Ι΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Α΄ ΚΟΡΙΝΘ. (δ΄ 9—16)

"ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΥΜΑΣ ΜΙΜΗΤΑΙ ΜΟΥ ΓΙΝΕΣΘΕ,,

Τοῦ αἰδεσ. κ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη μορφὴ καὶ ὑποδειγματικὸς ἄνθρωπος, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ κάνῃ τέτοια πρόσκλησι, σὰν αὐτὴν ποὺ κάμνει ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ἦταν ὁ Παῦλος καὶ μορφὴ μεγάλη, δεδομένου ὅτι ἡ ἱστορία τὸν ἀπεκάλεσε «πρῶτον μετὰ τὸν Ἕνα», δηλαδὴ πρῶτον μετὰ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ ὑποδειγματικὸς ὑπῆρξε σέ ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπετόλμησε ν' ἀπευθύνῃ στοὺς Κορινθίους τῆς ἐποχῆς του τὴν ἐπὶ κεφαλῆς φράσιν τὴν ὁποίαν βέβαια ἀπευθύνει καὶ σὲ μᾶς καὶ σέ ὅλες τὶς γενεὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα γιὰ τὸν καθένα μας, ἂν ἀκούσωμε τὴν πρόσκλησί του καὶ τὸν μιμηθοῦμε.

Τρία εἶναι τὰ μεγάλα κεφάλαια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐμπῆκε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἕνα κεφάλαιον εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ στὸ Χριστό, τὸ δεύτερο ἡ ζωντανὴ πίστι του καὶ τὸ τρίτον ἡ ζωή του. Μιὰ σύντομη ματιὰ στὰ τρία αὐτὰ κεφάλαια θὰ μᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε τὴ φωτεινὴ του μορφὴ καὶ νὰ βάλουμε τὴν ψυχή μας μπροστὰ γιὰ τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ τὸν μιμηθοῦμε.

Ὅταν λέμε ἐπιστροφὴ τοῦ Παύλου δὲν πρέπει νὰ ἐννοοῦμε τὸ θαυμαστὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ ποὺ ἔγινε στὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ. Ἐκεῖνο ἦταν ἡ κλῆσις ποὺ τοῦ ἔκαμε ὁ Θεός. Μήπως καὶ σὲ μᾶς δὲν γίνονται τέτοιες κλήσεις; Μὲ περιστατικά, μὲ δοκιμασίες, μὲ ἀπροτυχίες, μὲ κηρύγματα, μὲ βιβλία καὶ μὲ θαύματα πολλὲς μορφές! Τὰ ἀρνούμεθα ὅμως καὶ δὲν δεχόμαστε τὴν κλῆσιν. Ἐνῷ ὁ Παῦλος τὴν ἐδέχθη. Καὶ δὲν τὴν ἐδέχθη ἁπλῶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἔκαμε μεταβολή, ἐγύρισε πίσω, ἄφησε τὸν ἁμαρτωλὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε καὶ πῆρε «τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἠκολούθησε τὸν Κύριον» πιστὰ καὶ συνειδητά.

Ἡ ὥρα ἐκείνη, ὑπῆρξε ὁ μεγάλος σταθμὸς ποὺ ἐχώρισε τὴ ζωὴ του σὲ δυὸ ἀντίθετες καταστάσεις: Στὴν πρώτη, στὴν πολὺ κατάστασι τῆς ἁμαρτωλῆς, τῆς τυφλωμένης ζωῆς καὶ στὴ δεύτερη τὴν ὁλοφώτεινη, «τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν». Ποτὲ ὁ Παῦλος, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ του, δὲν ἐξαναγύρισε στὴν παλιά του κατάστασι. Ἔρριχνε ἁπλῶς καμμιὰ φορὰ τὰ μάτια του πίσω καὶ τὴν ἐθυμότανε, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ συχαίνεται περισσότερο τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ εὐχαριστῇ τὸ Μεγάλο Θεὸ ποὺ τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἔσωσε γιὰ νὰ προχωρῇ μὲ περισσότερη ὄρεξι μπροστά. Ἂς τὸν μιμηθοῦμε, λοιπὸν ἀδελφοί μου, κι' ἐμεῖς στὸ μεγάλο αὐτὸ κεφάλαιο. Τὸ ὅτι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ εἶναι γεγονός. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ κοντά Του μὲ περιστατικὰ διάφορα, εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ἀδιαμφισβήτητη. Ἡ διαφορά μας εἶναι μία: Ὅτι μένου με δυστυχῶς στὴν ἁμαρτία, ὅτι ξαναγυρίζουμε μετὰ τὴν προσωρινή μας μετάνοια καὶ τὴν ἐξομολόγησι στὴν ἴδια δρομερὴ κατάστασι τοῦ παρελθόντος. Καὶ γιὰ νὰ πεισθοῦμε, ἂς ρωτήσουμε τὸν ἑαυτό μας — ὅσοι βέβαια ἐξομολογηθήκαμε τὸν περασμένο 15αύγουστο — ἐμείναμε καὶ μένουμε σταθεροὶ στὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἐδώσαμε κατὰ τὴν τελευταία ἐξομολόγηση, ἢ μήπως ἐξαναγυρίσαμε στὴν ἴδια κατάστασι καὶ γίναμε ἔτσι χειρότεροι; Σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο λοιπόν, τὸ μεγάλο κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας, μᾶς καλεῖ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ μετάνοια καὶ νὰ μείνουμε σ' αὐτήν. Δεύτερον κεφάλαιον τῆς ζωῆς τοῦ Παύλου, εἶναι ἡ ζωντανὴ πίστι του. Πράγματι. Ὁ Παῦλος, ὕστερα ἀπὸ τὸ δραμα τῆς Δαμασκοῦ, δὲν συνῆλθε ἁπλῶς, δὲν μετενόησε μόνον γιὰ τοὺς διωγμοὺς ποὺ ἔκανε ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, οὔτε ἐγκατέλειψε ἁπλῶς τὸν σκοτεινὸν αὐτὸν δρόμον τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ ἐθρόνιασε μέσα του τὸν Κύριον. Τὴν καρδιά του ἄνοιξε καὶ ἐκεῖ ἔβαλε τὸν Χριστόν, ὄχι στὸ κεφάλι του καὶ στὸ λογικό του. Καὶ τὸ τονίζουμε αὐτὸ ἰδιαιτέρως, διότι ὁ Χριστὸς ὡς Θεός, ὡς ἀληθεια καὶ πρὸ παντὸς ὡς χάρις καὶ ὡς δύναμις, δὲν εἶναι ὑπόθεσις τοῦ στενοῦ κεφαλιοῦ μας καὶ τοῦ παριωρισμένου μας λογικοῦ, ἀλλὰ εἶναι θέμα τῆς καρδίας μας. Ἀλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς αὐτὴν ζητάει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον: «Υἱὲ μου δός μοι δὴν καρδίαν» λέγει. Τὴ ζητάει δὲ καὶ τὴν θέλει γιὰ νὰ τὴν καθαρίσῃ καὶ γιὰ νὰ μείνῃ μέσα μ' αὐτήν: «ἵνα ἐνοικήσω ἐν αὐτῇ καὶ ἐμπεριπατήσω», προσθέτει. Ἔτσι, λοιπὸν, ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐπεστράφη ἄνοιξε τὴν καρδιά του ἔβαλε μέσα της τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἐκράτησε μέχρι τέλους. Καὶ τὸ ἔνοιωθε αὐτὸ καὶ τὸ διεκήρυττε: «Ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Καὶ ἐπάνω στὸ Χριστὸ εἶχε στηρίξει ὅλο τὸ εἶναι του: Σκέψεις, λογισμός, κρίσεις, ἀποφάσεις, αἰσθήματα, συναισθήματα... τὰ πάντα. Αὐτὸ πάει νὰ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Μεταξὺ τῶν μεταναστῶν ἡ νοσταλγία διὰ τὴν πατρίδα δημιουργεῖ πολλὰς ἀσθενείας

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ Η ΣΥΧΝΗ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ,,

ΣΤΟΥΤΓΑΡΔΗ. (Ἰδ. Ὑπηρ.). — Ἡ Δυτικὴ Γερμανία κατέστη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν «δευτέρα πατρὶς» δι' ἓν ἑκατομμύριον ἀλλοδαποὺς ἐργάτας. Τοῦτο δὲν συνεπάγει μόνον προβλήματα γλώσσης